

Hana
Militká

KRIMI

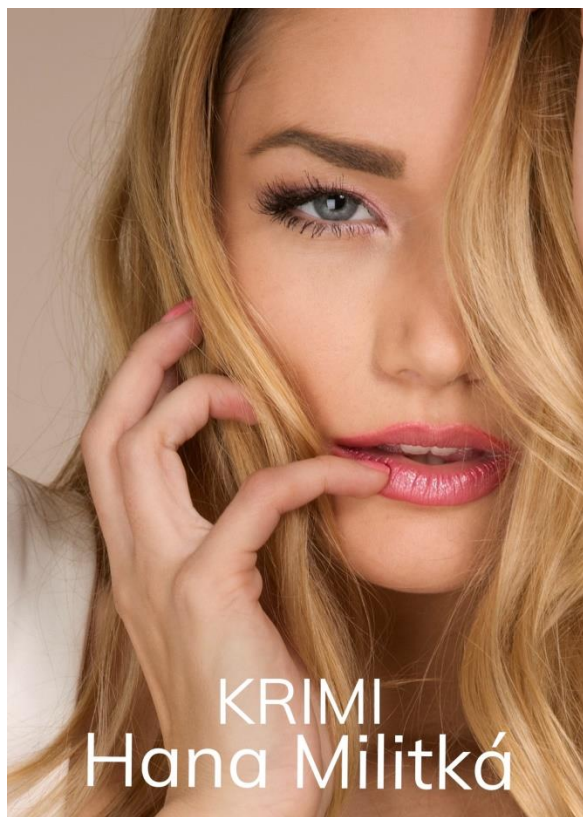
SEZNÁMENÍ

Hana

Militká

Krimi 1 – Seznámení

Tváří obálky je herečka a modelka Nikol Nejedlíková, portrét vytvořil umělecký fotograf Bohuslav Hybrant.

Detektivní román

Předmluva

Květina a Jiří Halberštátovi

Hanko Militká,

uplynulo dost roků od chvíle, kdy jsme se potkali, abychom zkusili spolupracovat na knihách. Tvým přáním bylo, abych se stal poradcem. Ty jsi toho poradce povýšila rovnou na uměleckého.

Z naší spolupráce je na světě Tvých 42 knih. Pěkný výsledek. Je za ním Tvoje vytrvalost a píle. Proto nás oba nenapadlo, kolik jich ještě bude. Důležité je, že se daří. Přicházejí další náměty. Není třeba počítat.

A pokud by se stalo, že při mém věku bych lenošil, je tady Květina – můj poradce a ona zařídí, aby vše bylo v naprosté pohodě.

Dne 7. 12. 2021 v 19:59
Květina a Jiří Halberštátovi

Seznámení

„Tohle mi, šéfe, nemůžeš udělat.“

„Ale můžu. Dokonce musím. Nejsou lidi.“

„Neblázní, Fanouši, tohle nejde.“

„Ale jo, uvidíš. Zvykneš si. A neříkej mi Fanouši.“

„Vždyť ti tak říkám od základky. Tvá nebožka žena ti taky tak říkala.“

„Hele, nebožku sem netahej. Kdo ví, co kde vyvádí. Jen se modlím, abych ji jednoho dne neměl ve spisu na stole jako podezřelou nebo dokonce oběť. Stýká se s moc divnými lidmi.“

„To snad není pravda! Ty ji pořád máš rád?“

„Kvůli tomu tady nejsme!“ řekl šéf hlasitěji, než původně chtěl.
„Jde o tvýho parťáka,“ ztlumil hlas.

„Jo, parťáka potřebuju, nemám námitek.“

„Fajn. Už na tebe čeká.“

„Kde?“

„Jaký kde? No u tebe přece,“ zasmál se šéf.

„Fakt? Díky, Fanouši, už tam běžím.“ usmál se a zmizel.

„Taky mi naši mohli vybrat lepší jméno. Třeba Patrik, nebo Hynek... Ale Fanouš? Hrůza!“

Sotva nadporučík Keller vstoupil do kanceláře, zarazil se.

„Kdo vás sem pustil? Co si přejete, slečno?“

„Poslal mě sem kapitán Veleba. Prý jsem jako k vám přidělená. Říkal, že potřebujete pomoci.“

„Kecy! Potřebuju pomoci akorát od vás,“ zavrčel.

„Promiňte, asi jde o nějaký omyl. Skočím zpátky za kapitánem. Možná jsem popletla dveře. Jste nadporučík Veleba? Vlastně ne, to je kapitán. Vy byste měl být nadporučík Keller.“

„Kdo to říká?“

„Já. Tedy hlavně kapitán. Říkal druhé dveře vlevo. Možná jsem šla vpravo. Trošku si totiž pletu strany.“

„To je nadělení!“ hlesl a klesl do křesla.

„Většinou se tak moc nepletu. Jen ty strany.“

„Politický?“ neodpustil si nadporučík Antonín Keller.

„Kdepak, v těch se vůbec nevyznám,“ povzdechla.

„Řekněte, v čem se vlastně vyznáte?“

„No, v zajišťování stop, chránění místa činu, zapisování výpovědí, pátrání, hledání svědků. Dedukci se teprve učím. Tedy vím, jak na to. Jen si nejsem jistá...“

„To vidím. Chce to praxi. Časem člověk pozná, kdo mu lže, kdo je prošťáček a dělá chytráka nebo naopak. Skočte za šéfem, ať vám vysvětlí, ke komu patříte.“

Otevřela dveře, rozhlédla se po chodbě.

„Asi tu jsem správně,“ stála rozpačitě ve dveřích.

Zazvonil telefon.

„Kriminálka Keller, slyším.“

„Hele, Toníku, neblázni. Přijmi ji aspoň na zkoušku. Je šikovná. Nejlepší z ročníku.“

„Tím si nejsem tak jistý. Prý neumí dedukci a plete si strany.“

„Vždyť jich je jak nastláno. Taky si je občas pletu. Hlavně jí dej šanci. Nemám ji kam dát. Leda do vrátnice. Nebo může na ústředí vařit kafe. Víš, jak to tam vypadá. Povýšení se nedočká.“

„Sotva vylezla ze školy a čeká povýšení? To snad nemyslíš vážně?“

„Nečeká. Jen tak říkám, že by neměla žádnou budoucnost. K vyšetřování se nedostane jinde, než u tebe.“

„Teda ty mě jednou zabiješ.“

„Dost dlouho jsi sám. Vůbec ti to nesvědčí. Věřím, že vedle takového mládí pookřeješ.“

„Nech si to. Jako kdybys nevěděl...“

„Vím, promiň. Musíš mi věřit, že to s tebou myslím dobře.“

„Ani si nechci představit, co by se dělo, kdybys to se mnou myslel špatně,“ ukončil rozhovor nadporučík.

„Nesnáším průvan. Zavřete dveře.“

„Aha. Promiňte. Mám jít za kapitánem nebo zůstat u vás?“

„Tady se posaďte. Tohle je váš stůl a laskavě si ho uklid'te.“

„Ano. Rozkaz.“

Do konce pracovní doby nadporučík nepromluvil.

Skandál

Druhý den, než vstoupila do kanceláře, přemýšlela nad tím, zda ranní pozdrav nemohou být jediná slova, která spolu prohodí. Pozdravila proto slušně a dost hlasitě: „Dobrý den, pane nadporučíku.“

„Jo, říkáte dobrý... No, nevím. Nezdá se mi zrovna nejlepší,“ procedil mezi zuby. Vstal a třáskl novinami o její stůl. Cukla sebou, jak se lekla.

„Co mi k tomu řeknete, Aničko?“

„No, noviny..., jsou možná dnešní...“

„To si pište, že dnešní. Ještě jste je nečetla?“ zasupěl.

„Ne, neměla jsem je.“

„Tak račte!“ vykřikl.

Chvějící se rukou vzala plátek a začala nahlas číst jednotlivé titulky.

Ceny pohonných hmot opět stoupají...,“ četla rozechvěle.

„To přeskočte! Dál,“ štěkl.

„Summit na nejvyšší úrovni je ohrožený...“

„Další stránku,“ přikázal.

Otevřela je.

Zůstala jako opařená.

Po chvíli vykřikla nadšeně: „To jsem já!“

„No právě. A co ten úbor? Přivyděláváte si v baru nebo co?“

„Ne, to je omyl!“ vykřikla zoufale.

„Jaký omyl? Jste to vy nebo ne?“

„Ano a ne.“

„Co to je za odpověď? Hrajete si na chytráčka?“

„Vlastně jsem to já, ale ve filmu.“

„V jakém filmu?“

„Jeden můj spolužák ze střední studuje na FAMU. Chtěl, abych mu tam hrála. Říkal, že o nic nejde. Bála jsem se, abych neměla pak v práci problémy. Říkal, že naopak na mne budou všichni hrdí.“

„Z jakého důvodu?“

„No, hrála jsem kriminalistku...“

„To vidím. Jen ten úbor poněkud neodpovídá zadání.“

„Vy to nechápete!“ vykřikla zoufale.

„Jo tak já to nechápu! Co si to dovoluujete?“

„Promiňte, tak jsem to nemyslela. Hraju detektivku, která se infiltruje do baru pochybné pověsti, abych tam pátrala po zločincích.“

„Aha, takhle je to!“ prohlásil opovržlivě. „Tím vás mám omluvit? Děláte hanbu celému oddělení! Tohle se šéfovi líbit nebude. Budu žádat vaše okamžité suspendování!“

Zvedl mobil.

„Radši tam zajdu osobně.“

Anička se rozplakala.

Nevnímal ji. Vytrhl noviny a třískl za sebou dveřmi.

„Já jim ukážu vychovávat mládež. Ale takhle zkaženou už nikdo nezachrání!“

Vtrhl k šéfovi jako velká voda.

„Copak se děje, Toníku? Hoří snad? Vidiš, že tady mám jednání. Snad můžou tvé námitky a poznámky počkat. Stav se zítra. Vlastně v pondělí. Za chvíli odjíždíme.“

„Rozkaz, šéfe,“ scvaknul podpatky a zmizel.

„Disciplínu tedy máte, jen co je pravda. Už jsem se bál, že to tady vedete jak báby v konzumu. Ale pěkně zasalutoval,“ pochvalovali si návštěvníci.

Během dne nadporučík nepromluvil ani slovo.

Na konci směny vypnul počítač, zhasnul světlo. Možná by tam kolegyni zamknul, kdyby nepochopila jeho jednání a neproklouzla mu pod rukama ven.

Celý víkend proplakala.

Na sociálních sítích měla spoustu kladných ohlasů na film i fotky v novinách.

„Sakra! Nechci být herečkou. Vystudovala jsem Policejní akademii a chci pracovat jako kriminalistka!“

Skoro nejedla.

V pondělí málem nestihla začátek směny.

„To jsi ty, Toníku? Hned přijď ke mně. Proč jsi mi neřekl, že tvá nová kolegyně je herečka?“

„Už letím,“ vyhrkl nadporučík.

„Jdu k šefovi. Sbalte si věci,“ prohodil cynicky.

„Toníku, ty kluku, máš u sebe poklad a vůbec mě neinformuješ. Víš, jakou skvělou reklamu nám tvá kolegyně udělala? Hoši z ministerstva byli u vytržení. Kývli i na to, co jsem ani moc nechtěl. Úžasné! Musíme si ji hýčkat. Jestli to takhle půjde

dál, brzy se dočká povýšení. Dej si pozor, Toníku! Mohla by tě přeskočit! Víš, že tě mám rád! Ale ze všeho tě nedokážu vytáhnout. Hlavně ji oprašuj, ať si na tebe nestěžuje.

„To myslíš vážně, Fanouši?“

„Naprosto! Musel bych z toho vyvodit důsledky.“

„Vyžehlil jsem vám to u šéfa,“ řekl, když klesl do křesla.

Vrhla se k němu a začala mu děkovat.

„No jo, už toho nechte. Sedněte si. Přemýšlejte, jak se chcete zapojit do vyšetřování. Sepište mi pár stránek za domácí úkol.“

Nadšeně kývla.

Začala psát hned.

Domácí úkol

Chvíli seděla a cucala konec propisky.

Pak nadepsala:

Jak se chci zapojit do vyšetřování:

Nejdřív se musí nějaký zločin objevit.

Přemýšlela dál.

Na šéfově stole zazvonil telefon.

„Keller, slyším.“

„Rozumím, hned vyrážíme.“

„Slečinko, to psaní máte jako domácí úkol. Zvedněte ten svůj hubený zadek a tradá do terénu. Čeká na nás mrtvola. Pospěšte si, ať nám neuteče.“

Málem vyprskla, ale hned se ovládla a běžela za šéfem. Spěchala, aby na ni nemusel čekat. Bylo jí jasné, že nesmí nikde překážet ani jinak škodit.

Zastavili v ulici, kde už stálo několik policejních aut.

Vstoupili do činžovního domu. V druhém patře spatřili místo činu. Na zemi ležel mladík s dredy. Jeho copánky zdobily zelené a červené mašličky. Přestože byl mrtvý, působil díky mašlím veselým dojmem.

Asistent patologa Alex Měsíček se podíval na Aničku a obdivně hvízdal. Asi včera četl noviny s reportáží o filmu a viděl její fotky v sexy oblečku.

„Pane kolego,“ napomenul ho patolog Zbyněk Lázeňský, „projevte aspoň trochu úcty mrtvému.“

„Promiňte, šéfe,“ zahluoubal se do zkoumání mrtvého.

„Jak to vypadá, Zbyňdo?“ zeptal se nadporučík Antonín Keller.

„Je mrtvý asi dvě hodiny, možná tři. Víc ne. Zemřel na uškrcení. Vidiš ty krvavé tečky v očích? Petechiální krvácení provází smrt uškrcením. Možná byl omámený, má příliš rozšířené zornice. Ale jistotu budu mít až po pitvě. Samozřejmě musí laborka udělat rozbor na opiáty.“

„Díky, Zbyňdo. Určitě ti nemusím říkat, že na výsledky spěchám. Jde o mladého člověka. To je vždycky moc nepříjemné.“

„Spolehni se, Tony.“

Nadporučík se nechtěně usmál.

Pak si všiml své mladé kolegyně: „Vaše první?“

„Co první?“ zašeptala celá bledá.

„Mrtvola přece! Jste celá bledá. Opovažte se tady omdlít. Nedej bože ještě něco horšího!“ mluvil už potichu a strkal ji ven z bytu.

„Promiňte, ještě jsem nikdy nebyla na místě činu s mrtvým,“ natahovala k pláči.

„To víte, tohle je skutečnost, to není jako film. A vysmrkejte se. Na tohle si zvyknete. Každý si musel zvyknout.“

Vděčně přijala kapesník a silně se vysmrkala. Pak mu ho s díky vracela.

„Nechte si ho, mám jich dost,“ utrousil.

„Promiňte, vyperu ho,“ zašeptala stydlivě.

„Jestli jste schopná vrátit se dovnitř, můžete být trochu užitečná.“

„Určitě. Ráda,“ řekla nejistě.

„Snad máte zápisník a propisku?“

„Ano,“ vytáhla vše z kabelky.

„No, vidíte, že to jde. Pečlivě prozkoumejte celé místo činu, aniž byste poškodila jakékoliv stopy. Každou maličkost, vlásek, nitku, vše pečlivě zapište a namalujte schéma, kde se předmět nachází. Technici nám celé místo činu vyfotí a zmapují. Doufám, že nenajdou víc stop než vy. Jděte na to!“ vyzval ji.

„Kdo našel mrtvého?“ zeptal se nadporučík.

„Domovník. Nesl slečně poštu,“ odpověděl šéf městské policie.

„Jaké slečně?“

„Amélii Pyšné. Bydlí tady.“

„A kdo je tohle? Na slečnu nevypadá!“

„To je mrtvý muž.“

„Jo, taky si to myslím. Bydlí tady?“

„Netuším. Snad bude vědět domovník...“

„Můžete mi ho přivést?“

„Stojí hned za vámi.“

Nadporučík Keller se otočil: „Vy jste našel mrtvého?“

„Ano,“ kývl bledý domovník.

„V kolik hodin to bylo?“

Přesně v devět. Nesl jsem slečně poštu. Už čouhala ze schránky. Mohla by se jí ztratit.“

„Předal jste?“

„Kdepak. Zvonil jsem. Nikdo nereagoval. Pak jsem zkusil kliku. Dveře se otevřely. Nebylo zamčeno,“ zašeptal se zoufalým pohledem na mrtvého.

„Pojďme na pavlač. S ničím jste nehýbal? Ničeho jste se nedotkl?“

„Kdepak. Jen té kliky. Proč jsem si všímal těch jejích novin,“ řekl zoufale na omluvu.

„To je v pořádku. Vy jste volal policii?“

„Jo.“

„Odkud?“

„Ale, vnuk mi koupil mobil. Abych prej mu mohl zavolat, kdyby se mi něco stalo. Jenže pokud se mi něco stane, už asi nikomu nezavolám, že?“

„Za jak dlouho po nálezu jste volal?“

„Hned. Tedy hned, jak jsem se vzpamatoval. Chvíli to trvalo. Ani jsem k němu nešel. Zavolal jsem na něj. Vůbec nereagoval. Možná jsem měl volat záchranku, mohl být ještě živý,“ uvažoval nahlas. „Ale měl tak divně vyvrácenou hlavu a oči dokořán. Kdyby spal, možná bych k němu šel. Zkusil tep. Ale takhle...“

„Výborně. Dostavte se zítra k nám na služebnu, sepíšeme vaši výpověď. Teď můžete jít.“

„Dobře. Děkuju. Přijdu.“

„Ještě moment – znáte toho mladíka?“

„Ne, nikdy jsem ho neviděl.“

„Kdo tady bydlí?“

„No přece slečna Amélie Pyšná. Jí jsem nesl poštu.“

„Předal jste jí noviny?“

„Ne, nebyla tady. Tak jsem je položil tady na stolek.“

„Děkuju, můžete jít. Ještě mi řekněte – slečna tu bydlí sama?“

„Ne, byt je psaný na jejího otce, jmenuje se Bohumil Pyšný. Jezdí na montáže do ciziny. Ta holka je věčně sama. Nedávno jsem říkal ženě, že není normální nechat takové děvče samotné. Kdoví, co se může stát. A je to tady!“ rozhodil bezmocně rukama.

„Víte, v jakém podniku pracuje její táta?“

„To vážně nevím. Jen mám na něj telefon, kdyby se prý něco dělo. Copak mu můžu říct, že v bytě je mrtvola a holka je nezvěstná? Tohle na mně nikdo nemůže chtít,“ naříkavě protestoval domovník.

„Dejte číslo telefonu na otce Pyšného mé kolegyni, zapíše ho,“ ukázal na Aničku. „Děkuji vám. To je zatím všechno. Určitě přijďte zítra.“

Domovník zmizel.

„Víme něco o nájemnici Amélii Pyšné?“ zeptal se všech.

Každý zavrtěl hlavou.

Nadporučík se obrátil na svou mladou kolegyni Aničku: „Jak jste na tom? Máte všechno zapsané?“

„Právě dokončuji celý soupis.“

„Výborně. Teď se sbalte. Oběhněte partaje. Pečlivě si запиšte, s kým budete mluvit a koho nezastihnete. Musíme postupně vyslechnout všechny. Pokud je někdo už půl roku pryč, musíme ho vyzpovídat taky. Mohl se včera náhodně vrátit a zase odjet. Klíčovým svědkem může být kdokoliv.“

„Rozkaz, šéfe,“ scvakla podpatky a zmizela v domě.

Chvíli se za ní díval.

„Holka, nevím, co si s tebou počnu,“ povzdechl si a pokračoval v pátrání.

Na nočním stolku objevil recept.

„Samozřejmě, tyhle klikyháky nepřečtu. Ještě, že je na razítku MUDr. Barták Jaroslav, diabetolog.“

Zkusil zavolat na číslo z razítka.

„Diabetologie, doktor Barták,“ ozval se příjemný hlas.

„Tady kriminálka, nadporučík Keller. Vyšetřujeme vraždu v bytě slečny Amélie Pyšné.“

„Je mrtvá?“

„Nevíme. Není tu. Zato máme mrtvého mladého muže bez dokladů.“

„Proč voláte právě mně?“

„Našli jsme recept od vás. Slečna se léčí na cukrovku?“

„Ano. Je to závažné onemocnění. Včera tu byla. Říkala, že jí došly léky. Chtěla si recept dnes vyzvednout. Je tam docela velký doplatek. Možná čekala na peníze.“

„Zatím si lék nevyzvedla.“

„To je velmi špatné. Nesmí léčbu přerušit. Mohla by upadnout do kómatu.“

„Rizika asi dobře zná?“

„Přesně tak. Léčí se už léta.“

„Dá se tedy předpokládat, že bez receptu by neodešla?“

„Víš, že musí dnes ráno lék užít. A pak znovu.“

„Petrně neodešla dobrovolně,“ prohodil nadporučík.

„Co jste říkal?“

„Nic, jen malá úvaha. Děkuju vám, doktore. Kdybychom ještě něco potřebovali, ozveme se.“

Vytočil číslo.

„Vyhlašuji pátrání po Amélii Pyšné, bytem Praha 2, stáří 17 let. Blondýna, štíhlá, vyšší. Hned pošlu foto, jen co budu u sebe v kanceláři.“ Údaje četl z jejího občanského průkazu z kabelky. Ležela na stole, otevřená, napůl vysypaná.

„Vypadá to, že ji někdo odvedl násilím,“ vzdychl. „Jestli ji brzy nenajdeme, můžeme mít dva mrtvé.“

Za chvíli se přihnala Anička.

„Hlásím, šéfe, že nikdo nic neviděl. Jen malý klučina z přízemí řekl, že viděl dva chlapy, jak vlekly tu holku z druhého patra. Drželi ji pod paží. Ona na ně křičela. Jeden jí dal do zubů. Pak už se nebránila. Zmizeli. Dál už se nic nedělo.“

„Jak se klučina jmenuje?“

„Adam Schůdek. Je mu šest. Marodí. Často kouká oknem. Prý po dvoře běhají kočky. Domovník je pak honí, aby prý táhly jinam.“